

КОНВЕНЦІЯ

МІЖ

УРЯДОМ УКРАЇНИ

ТА

УРЯДОМ АВСТРАЛІЇ

ПРО

УСУНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ

СТОСОВНО ПОДАТКІВ НА ДОХОДИ

ТА

ЗАПОБІГАННЯ ПОДАТКОВИМ УХИЛЕННЯМ І УНИКНЕННЯМ

Уряд України та Уряд Австралії,

бажаючи надалі розвивати взаємні економічні відносини та зміцнювати співробітництво щодо податкових питань,

маючи намір укласти Конвенцію про усунення подвійного оподаткування стосовно податків на доходи без створення можливостей для неоподаткування або зменшення оподаткування шляхом ухилення від сплати податків або уникнення оподаткування (у тому числі, шляхом неправомірного використання схем з метою отримання пільг, передбачених цією Конвенцією, що має наслідком отримання непрямой вигоди резидентами третіх Держав),

домовились про таке:

РОЗДІЛ I

СФЕРА ДІЇ КОНВЕНЦІЇ

Стаття 1

ОСОБИ, НА ЯКИХ ПОШИРЮЄТЬСЯ КОНВЕНЦІЯ

1. Ця Конвенція поширюється на осіб, які є резидентами однієї чи обох Договірних Держав.
2. Для цілей цієї Конвенції доходи, отримані утворенням чи структурою або через них, які розглядаються як повністю чи частково фінансово прозорі згідно з податковим законодавством будь-якої з Договірних Держав, вважаються доходами резидента Договірної Держави, але тільки в тій мірі, в якій доходи для цілей оподаткування цієї Договірною Державою вважаються доходами резидента цієї Договірної Держави.
3. Ця Конвенція не впливає на оподаткування Договірною Державою її резидентів, за винятком переваг, які надаються відповідно до пункту 2 статті 9, пункту 6 статті 13 і статей 17, 18, 19, 21, 22 та 25.

Стаття 2

ПОДАТКИ, НА ЯКІ ПОШИРЮЄТЬСЯ КОНВЕНЦІЯ

1. Ця Конвенція застосовується до податків на доходи, що стягуються від імені Договірної Держави, та у випадку України - від імені її політико-адміністративних одиниць або місцевих органів влади, незалежно від способу їх стягнення.
2. Податками на доходи вважаються всі податки, які справляються із загального доходу або з елементів доходу, у тому числі податки на доходи від відчуження рухомого або нерухомого майна, податки на загальну суму заробітної плати або платні, що сплачуються підприємствами, а також податки на приріст вартості капіталу.

3. Існуючими податками, на які поширюється ця Конвенція, зокрема є:

(a) в Австралії:

- (i) податок на доходи;
- (ii) податки на ренту ресурсів; та
- (iii) податок на додаткові пільги (the fringe benefits tax), встановлені відповідно до федерального закону Австралії (далі – «Австралійський податок»);

(b) в Україні:

- (i) податок на доходи фізичних осіб; та
- (ii) податок на прибуток підприємств (далі – «Український податок»).

4. Ця Конвенція також застосовується до будь-яких ідентичних або подібних по суті податків, які стягуються відповідно до федерального законодавства Австралії або законодавства України після дати підписання цієї Конвенції на додаток до існуючих податків або замість них. Компетентні органи Договірних Держав повідомлятимуть один одного про будь-які істотні зміни, що відбулися в їхніх податкових законодавствах.

РОЗДІЛ II

ВИЗНАЧЕННЯ

Стаття 3

ЗАГАЛЬНІ ВИЗНАЧЕННЯ

1. Для цілей цієї Конвенції, якщо із контексту не випливає інше:

- (a) термін «Австралія», у разі використання в географічному значенні, не включає всі зовнішні території, окрім:
 - (i) території острова Норфолк;
 - (ii) території острова Різдва;
 - (iii) території Кокосових (Кілінгових) островів;
 - (iv) території островів Ашмор і Картьє;
 - (v) території острова Херд та островів Макдональд; та
 - (vi) території островів Коралового моря,

та включає будь-яку територію, що прилягає до територіальних меж Австралії (включаючи території, зазначені в цьому підпункті), щодо якої наразі діє, відповідно до міжнародного права, закон Австралії, що стосується розвідки або експлуатації будь-яких природних ресурсів виключної економічної зони або морського дна та надр континентального шельфу;

- (b) термін «Україна» у разі використання в географічному значенні означає територію України, її континентальний шельф та її виключну економічну зону, включаючи будь-яку територію за межами територіального моря України, яка відповідно до міжнародного права була або може бути визначена в майбутньому як територія, в межах якої можуть здійснюватися права України щодо морського дна і надр та їхніх природних ресурсів;
- (c) терміни «Договірна Держава» та «інша Договірна Держава» означають, залежно від контексту, Україну або Австралію;
- (d) термін «підприємницька діяльність» включає надання професійних послуг та іншу діяльність незалежного характеру;
- (e) термін «компанія» означає будь-яке корпоративне об'єднання або будь-яке утворення, яке розглядається з метою оподаткування як компанія або корпоративне об'єднання;
- (f) термін «компетентний орган» означає:
 - (i) в Австралії, Комісар з питань оподаткування або повноважний представник Комісара; та
 - (ii) в Україні, Міністерство фінансів України або його повноважний представник;
- (g) термін «підприємство» застосовується до здійснення будь-якої підприємницької діяльності;
- (h) терміни «підприємство Договірної Держави» та «підприємство іншої Договірної Держави» означають відповідно підприємство, діяльність якого здійснюється резидентом Договірної Держави, та підприємство, діяльність якого здійснюється резидентом іншої Договірної Держави;
- (i) термін «міжнародне перевезення» означає будь-яке перевезення морським або повітряним судном, за винятком випадків, коли таке перевезення здійснюється виключно між пунктами в Договірній Державі, і підприємство, яке експлуатує морське або повітряне судно, не є підприємством цієї Держави;
- (j) термін «національна особа» стосовно Договірної Держави означає:
 - (i) будь-яку фізичну особу, яка має підданство або громадянство цієї Договірної Держави; та
 - (ii) будь-яку юридичну особу, партнерство чи асоціацію, що отримують свій статус як такий згідно з чинним законодавством цієї Договірної Держави;

- (к) термін «особа» включає фізичну особу, компанію та будь-яке інше об'єднання осіб;
- (l) термін «визнаний пенсійний фонд» Договірної Держави означає утворення чи структуру, засновану в цій Державі, яка розглядається як окрема особа відповідно до податкового законодавства цієї Держави, або, у випадку Австралії, Австралійський пенсійний фонд для цілей Австралійського податку, та:
 - (i) яка заснована та функціонує виключно або майже виключно для адміністрування або надання пенсійних виплат та додаткових чи випадкових виплат фізичним особам, і яка підлягає регулюванню як така цією Державою або одним із її політико-адміністративних підрозділів чи місцевих органів влади; або
 - (ii) яка заснована та функціонує виключно або майже виключно для інвестування коштів на користь утворень або структур, зазначених у підпункті (i), або, у випадку Австралії, для інвестування таких коштів, або відповідних пенсійних активів, або окремих звільнених від оподаткування активів компанії зі страхування життя, яка є резидентом Австралії, або будь-якої їх комбінації;
- (m) термін «податок» означає Австралійський податок або Український податок залежно від контексту, але не включає будь-які штрафи чи відсотки, що нараховуються згідно із законодавством будь-якої з Договірних Держав стосовно її податку.

2. При застосуванні цієї Конвенції у будь-який час Договірною Державою будь-який термін, не визначений у ній, має те значення, яке надається йому на той момент законодавством цієї Держави щодо податків, до яких застосовується ця Конвенція, якщо з контексту не випливає інше, причому будь-яке значення згідно із застосовним податковим законодавством цієї Держави превалює над значенням, наданим цьому терміну згідно з іншими законами цієї Держави.

Стаття 4

РЕЗИДЕНТ

1. Для цілей цієї Конвенції термін «резидент Договірної Держави» означає будь-яку особу, яка відповідно до законодавства цієї Держави підлягає оподаткуванню як резидент цієї Держави або підлягає оподаткуванню в ній на підставі місця проживання, постійного місця перебування, місця управління або будь-якого іншого аналогічного критерію, а також включає цю Державу та будь-який її політико-адміністративний підрозділ або місцевий орган влади, а також визнаний пенсійний фонд цієї Держави. Цей термін, проте, не включає будь-яку особу, яка підлягає оподаткуванню в цій Державі лише стосовно доходів із джерел у цій Державі.

2. Якщо відповідно до положень пункту 1 фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, то статус цієї особи визначається таким чином:

- (a) фізична особа вважається резидентом тільки тієї Держави, в якій вона має місце постійного проживання; якщо місце її постійного проживання є в обох Державах, ця фізична особа вважається резидентом тільки тієї Держави, в якій вона має тісніші особисті та економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);
- (b) якщо Державу, в якій знаходиться центр життєвих інтересів, неможливо визначити, або якщо особа не має місця постійного проживання в жодній з Держав, така особа вважається резидентом тільки тієї Держави, в якій вона зазвичай проживає;
- (c) якщо фізична особа зазвичай проживає в обох Державах або не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом тільки тієї Держави, національною особою якої вона є;
- (d) якщо особа є національною особою обох Держав або не є національною особою жодної з них, компетентні органи Договірних Держав намагатимуться вирішити це питання за взаємною згодою.

3. Якщо відповідно до положень пункту 1 особа, яка не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, компетентні органи Договірних Держав намагатимуться визначити за взаємною згодою Договірну Державу, резидентом якої така особа вважатиметься для цілей цієї Конвенції, враховуючи місце її фактичного управління, місце, де вона зареєстрована або іншим чином створена, та будь-які інші відповідні фактори. За відсутності такої згоди така особа не вважатиметься резидентом жодної з Договірних Держав для цілей користування перевагами цієї Конвенції.

Стаття 5

ПОСТІЙНЕ ПРЕДСТАВНИЦТВО

1. Для цілей цієї Конвенції термін «постійне представництво» означає постійне місце діяльності, через яке повністю або частково здійснюється підприємницька діяльність підприємства.

2. Термін «постійне представництво», зокрема, включає:

- (a) місце управління;
- (b) філіал;
- (c) офіс;
- (d) фабрику;
- (e) майстерню;
- (f) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр чи будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів, та
- (g) фіксоване місце, що є сільськогосподарською або лісовою власністю.

3. Будівельний майданчик або конструкція чи монтажний об'єкт вважаються постійним представництвом лише за умови їх існування протягом періоду, що перевищує шість місяців.

4. Незважаючи на положення пунктів 1, 2 та 3, якщо підприємство Договірної Держави:

- (а) здійснює наглядову або консультаційну діяльність в іншій Державі протягом періоду або періодів, що перевищують у сукупності 183 дні протягом будь-якого 12-місячного періоду, у зв'язку з будівельним майданчиком або конструкцією чи монтажним об'єктом, що здійснюється в цій іншій Державі;
- (б) здійснює діяльність (включаючи експлуатацію значного обладнання) в іншій Державі з розвідки або використання природних ресурсів, розташованих у цій іншій Державі, протягом періоду або періодів, що перевищують у сукупності 90 днів у будь-якому 12-місячному періоді; або
- (с) експлуатує значне обладнання в іншій Державі (включаючи зазначене у підпункті (б)) протягом періоду або періодів, що перевищують у сукупності 183 дні протягом будь-якого 12-місячного періоду,

зазначена діяльність вважається такою, що здійснюється через постійне представництво підприємства, розташоване в цій іншій Державі, якщо тільки ця діяльність не обмежується тією, що згадана в пункті 6, яка, якщо й здійснюється через постійне місце діяльності, не перетворює це місце діяльності у постійне представництво згідно з положеннями цього пункту.

5. Виключно з метою визначення того, чи були перевищені періоди, зазначені в пунктах 3 та 4:

- (а) якщо підприємство Договірної Держави здійснює в іншій Договірній Державі будь-який з видів діяльності, зазначених у пунктах 3 та 4; та
- (б) пов'язана діяльність здійснюється в цій іншій Договірній Державі протягом різних періодів часу, кожен з яких перевищує 30 днів, одним або кількома підприємствами, тісно пов'язаними з першим згаданим підприємством,

ці різні періоди часу додаються до періоду часу, протягом якого перше згадане підприємство здійснювало свою діяльність.

6. Незважаючи на попередні положення цієї статті, вважається, що термін «постійне представництво» не включає:

- (а) використання приміщень виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки товарів чи виробів, що належать підприємству;
- (б) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки;

- (с) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;
- (d) утримання постійного місця діяльності виключно з метою придбання товарів чи виробів або збору інформації для підприємства;
- (е) утримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення будь-якої іншої діяльності для підприємства;
- (f) утримання постійного місця діяльності виключно для будь-якої комбінації видів діяльності, зазначених у підпунктах (a) - (е),

за умови, що така діяльність або, у випадку підпункту (f), сукупна діяльність постійного місця діяльності має підготовчий або допоміжний характер.

7. Пункт 6 не застосовується до постійного місця діяльності, яке використовується або утримується підприємством, якщо це підприємство або підприємство, яке тісно пов'язане з ним, здійснюють підприємницьку діяльність у тому ж місці або в іншому місці в тій самій Договірній Державі та:

- (a) це місце або інше місце вважається постійним представництвом для підприємства або тісно пов'язаного з ним підприємства відповідно до положень цієї статті; або
- (b) сукупна діяльність, яка є результатом поєднання діяльності, що здійснюється двома підприємствами в одному й тому ж місці, або одним і тим же підприємством чи підприємствами, тісно пов'язаними між собою, у двох місцях, не має підготовчого або допоміжного характеру,

за умови, що підприємницька діяльність, яка здійснюється двома підприємствами в одному й тому ж місці, або одним й тим самим підприємством чи тісно пов'язаними підприємствами в двох місцях, являють собою взаємодоповнюючі функції, які є частиною єдиного бізнес процесу.

8. Незважаючи на положення пунктів 1 та 2, але з урахуванням положень пункту 9, якщо особа діє в Договірній Державі від імені підприємства та:

- (a) діючи таким чином, систематично укладає контракти або систематично відіграє головну роль, що призводить до укладання контрактів, які регулярно укладаються без внесення підприємством суттєвих змін, і ці контракти:
 - (i) укладені від імені підприємства;
 - (ii) стосуються передачі права власності або надання права користування майном, що належить цьому підприємству або яким це підприємство має право користуватися; або
 - (iii) стосуються надання послуг цим підприємством; або

- (b) виробляє або переробляє в Договірній Державі для підприємства товари чи вироби, що належать підприємству,

це підприємство вважається таким, що має постійне представництво в цій Державі стосовно будь-якої діяльності, яку ця особа здійснює для підприємства, за винятком, коли діяльність такої особи обмежується тією діяльністю, що зазначена у пункті 6, яка якщо й здійснюється через постійне місце діяльності (інше, ніж постійне місце діяльності, до якого застосовується пункт 7), не перетворює це постійне місце діяльності у постійне представництво відповідно до положень пункту 6.

9. Пункт 8 не застосовується, якщо особа, яка діє в Договірній Державі від імені підприємства іншої Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у першій згаданій Державі як незалежний агент та діє від імені цього підприємства в рамках своєї звичайної діяльності. Однак, якщо особа діє виключно або майже виключно від імені одного або кількох підприємств, з якими вона тісно пов'язана, ця особа не вважається незалежним агентом у значенні цього пункту стосовно будь-якого такого підприємства.

10. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, яка є резидентом іншої Договірної Держави, або яка здійснює підприємницьку діяльність у цій іншій Державі (через постійне представництво чи іншим чином), сам по собі не є підставою вважати будь-яку з цих компаній постійним представництвом іншої.

11. Для цілей цієї статті особа або підприємство вважається тісно пов'язаним з підприємством, якщо, з урахуванням усіх відповідних фактів і обставин, одне з них контролює інше або обидва перебувають під контролем одних і тих же осіб або підприємств. У будь-якому випадку особа або підприємство вважається тісно пов'язаним з підприємством, якщо бенефіціарна частка одного в іншому прямо чи опосередковано складає більше ніж 50 відсотків (або, у випадку компанії, більше ніж 50 відсотків загальної кількості голосів і вартості акцій компанії або бенефіціарної частки у капіталі компанії), або якщо бенефіціарна частка іншої особи чи підприємства в особі та підприємстві або в двох підприємствах прямо чи опосередковано складає більше ніж 50 відсотків (або, у випадку компанії, більше ніж 50 відсотків загальної кількості голосів і вартості акцій компанії або бенефіціарної частки у капіталі компанії).

12. Принципи, викладені в попередніх пунктах цієї статті, застосовуються при визначенні для цілей пункту 8 статті 11 та пункту 5 статті 12, чи існує постійне представництво за межами обох Договірних Держав, та чи має підприємство, яке не є підприємством Договірної Держави, постійне представництво в Договірній Державі.

РОЗДІЛ III

ОПОДАТКУВАННЯ ДОХОДІВ

Стаття 6

ДОХОДИ ВІД НЕРУХОМОГО МАЙНА

1. Доходи, отримані резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи доходи від сільського або лісового господарства), розташованого в іншій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Термін «нерухоме майно» має те значення, яке він має згідно із законодавством Договірної Держави, в якій знаходиться відповідне майно. Цей термін у будь-якому випадку включає:

- (a) оренду землі та будь-яке інше право власності на землю або щодо неї, незалежно від того, чи була вона покращена, чи ні;
- (b) майно, приналежне до нерухомого майна;
- (c) худобу та обладнання, що використовується в сільському та лісовому господарстві;
- (d) права, до яких застосовуються положення загального права щодо земельної власності;
- (e) узуфрукт нерухомого майна;
- (f) право на розвідку родовищ корисних копалин, нафти чи газу або інших природних ресурсів, а також право на розробку цих родовищ чи ресурсів; та
- (g) право на отримання змінних або фіксованих платежів як компенсацію за експлуатацію або у зв'язку з експлуатацією, або право на розвідку чи експлуатацію родовищ корисних копалин, нафти чи газу, кар'єрів чи інших місць видобутку чи експлуатації природних ресурсів.

Морські та повітряні судна не вважаються нерухомим майном.

3. Будь-яке право або майно, зазначені у пункті 2, вважаються розташованими там, де розташовані земля, родовища корисних копалин, нафти або газу, кар'єри або природні ресурси, залежно від обставин, або де може проводитися розвідка.

4. Положення пункту 1 застосовуються до доходів, отриманих від прямого використання, здавання в оренду або використання нерухомого майна в будь-якій іншій формі.

5. Положення пунктів 1, 3 та 4 також застосовуються до доходів від нерухомого майна підприємства.

ПРИБУТОК ВІД ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується лише в цій Державі, якщо тільки підприємство не здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює підприємницьку діяльність, як зазначено вище, прибуток підприємства може оподатковуватись в іншій Державі, але тільки стосовно тієї частини, яка відноситься до цього постійного представництва.
2. З урахуванням положень пункту 3, якщо підприємство Договірної Держави здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво, то в кожній Договірній Державі цьому постійному представництву приписується прибуток, який воно могло б одержати, якби було окремим та самостійним підприємством, що здійснює таку саму або аналогічну діяльність за таких самих або аналогічних умов, та діяло повністю незалежно від підприємства, постійним представництвом якого воно є, або від інших підприємств, з якими воно працює.
3. При визначенні прибутку постійного представництва допускається вирахування витрат підприємства, які є витратами, понесеними для цілей постійного представництва (включаючи управлінські та загальноадміністративні витрати, понесені таким чином), і які підлягали б вирахуванню, якби постійне представництво було незалежним утворенням, яке сплачувало б ці витрати незалежно від того, чи понесені вони в Договірній Державі, в якій розташоване постійне представництво, чи в іншому місці.
4. Жодний прибуток не відноситься до постійного представництва лише на підставі купівлі цим постійним представництвом товарів або виробів для підприємства.
5. Якщо прибуток включає види доходу, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Конвенції, положення зазначених статей не залежать від положень цієї статті.
6. Незважаючи на попередні положення цієї статті, прибуток підприємства Договірної Держави від здійснення діяльності стосовно будь-якої форми страхування може оподатковуватися в іншій Договірній Державі відповідно до законодавства цієї іншої Держави.
7. Якщо:
 - (а) резидент Договірної Держави має бенефіціарне право, безпосередньо або через один або декілька взаємопов'язаних трастових фондів, на частку прибутку від підприємницької діяльності підприємства, що здійснюється в іншій Договірній Державі довірчим власником трастового фонду, який не є трастовим фондом, що розглядається як компанія для цілей оподаткування; та

- (b) стосовно цього підприємства цей довірчий власник має постійне представництво в цій іншій Державі відповідно до принципів статті 5,

то підприємницька діяльність, що здійснюється довірчим власником, вважається підприємницькою діяльністю, що здійснюється в іншій Державі цим резидентом через розташоване в ній постійне представництво, і ця частка прибутку від діяльності відноситься до цього постійного представництва.

8. Договірна Держава не коригуватиме прибутки, що відносяться до постійного представництва підприємства однієї з Договірних Держав, після закінчення десяти років з кінця податкового року, в якому очікувалося, що прибутки будуть віднесені до постійного представництва. Положення цього пункту не застосовуються у випадку шахрайства, грубої недбалості або навмисного невиконання зобов'язань, або якщо протягом цього десятирічного періоду будь-яка з Держав ініціювала аудит прибутків підприємства.

Стаття 8

МОРСЬКИЙ ТА ПОВІТРЯНИЙ ТРАНСПОРТ

1. Прибуток підприємства Договірної Держави від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях оподатковується тільки в цій Державі.

2. Незважаючи на положення пункту 1, прибуток підприємства Договірної Держави, отриманий від перевезення морськими або повітряними суднами пасажирів, худоби, пошти, товарів або виробів, які відвантажуються в іншій Договірній Державі та розвантажуються в цій іншій Державі, або від лізингу на повній основі морського або повітряного судна для цілей такого перевезення, може оподатковуватися в цій іншій Державі.

3. Положення пунктів 1 та 2 також застосовуються до прибутку від участі в пулі, спільному підприємстві або міжнародному агентстві з експлуатації транспортних засобів.

4. Для цілей цієї статті прибуток від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях включає:

- (a) прибуток від лізингу морських або повітряних суден без екіпажу; та
- (b) прибуток від використання, технічного обслуговування або оренди контейнерів (у тому числі трейлерів і супутнього обладнання для транспортування контейнерів), що використовуються для перевезення товарів або виробів,

за умови, що такий лізинг або таке використання, технічне обслуговування або оренда, залежно від обставин, безпосередньо пов'язані або є допоміжними стосовно експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях.

Стаття 9

АСОЦІЙОВАНІ ПІДПРИЄМСТВА

1. Якщо:

- (а) підприємство Договірної Держави безпосередньо або опосередковано бере участь в управлінні, контролі або капіталі підприємства іншої Договірної Держави; або
- (б) одні й ті самі особи безпосередньо або опосередковано беруть участь в управлінні, контролі або капіталі підприємства Договірної Держави та підприємства іншої Договірної Держави,

і в кожному випадку між двома підприємствами в їхніх комерційних або фінансових відносинах створюються або встановлюються умови, що відрізняються від тих, які можна було б очікувати між незалежними підприємствами, що діють повністю незалежно одне від одного, тоді будь-який прибуток, який, як очікувалося, міг би бути нарахований одному з підприємств, але з причин наявності цих умов не був нарахований, може бути включений до прибутку цього підприємства та відповідно оподаткований.

2. Якщо Договірна Держава включає до прибутку підприємства цієї Держави – та відповідно оподатковує – прибутки, за якими підприємство іншої Договірної Держави було оподатковано в цій іншій Державі, і прибутки, включені таким чином, є прибутками, які можна було б очікувати від підприємства першої згаданої Держави, якби умови, встановлені між двома підприємствами, були такими, які можна було б очікувати між незалежними підприємствами, що діють повністю незалежно одне від одного, тоді ця інша Держава здійснює відповідне коригування суми податку, що стягується в ній з цих прибутків. При визначенні такого коригування належним чином враховуються інші положення цієї Конвенції, а компетентні органи Договірних Держав консультуються один з одним у разі потреби.

3. Договірна Держава не включатиме до прибутків підприємства та відповідно не оподатковуватиме прибутки, які, як очікувалося, мали бути нараховані підприємству, але через умови, зазначені в пункті 1, не були нараховані, після закінчення десяти років з кінця податкового року, в якому, як очікувалося, прибутки мали бути нараховані підприємству. Положення цього пункту не застосовуються у випадку шахрайства, грубої недбалості або навмисного невиконання зобов'язань, або якщо протягом цього десятирічного періоду цією Державою було розпочато перевірку прибутків підприємства.

Стаття 10

ДИВІДЕНДИ

1. Дивіденди, що виплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Однак, дивіденди, що виплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави, можуть також оподатковуватись у цій Державі відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо бенефіціарний власник дивідендів є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не перевищує:

- (а) 5 відсотків від загальної суми дивідендів, якщо бенефіціарним власником є компанія, яка безпосередньо володіє щонайменше 10 відсотками голосів у компанії, яка виплачує дивіденди, протягом 365-денного періоду, що включає день виплати дивідендів (для обчислення цього періоду не беруться до уваги зміни власності, які можуть бути прямим результатом корпоративної реорганізації, такої як злиття або реорганізація з поділом компанії, яка володіє акціями або яка виплачує дивіденди);
- (б) 15 відсотків від загальної суми дивідендів у всіх інших випадках.

Цей пункт не впливає на оподаткування компанії стосовно прибутку, з якого виплачуються дивіденди.

3. Незважаючи на положення підпункту (б) пункту 2, дивіденди не оподатковуються в Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що виплачує дивіденди, якщо бенефіціарний власник дивідендів безпосередньо володіє менше ніж 10 відсотками голосів у компанії, яка виплачує дивіденди, бенефіціарний власник не може прямо чи опосередковано визначити особу однієї або кількох осіб, які приймають рішення, що включають контроль та керівництво діяльністю компанії, яка виплачує дивіденди, і бенефіціарним власником є:

- (а) Договірна Держава, або її політико-адміністративний підрозділ, або місцевий орган влади (включаючи державний інвестиційний фонд);
- (б) Резервний банк Австралії (Reserve Bank of Australia) або Національний банк України;
- (с) у випадку Австралії, визнаний пенсійний фонд Австралії або резидент Австралії, який отримує такі дивіденди від здійснення відповідної діяльності з пенсійного забезпечення; або
- (д) у випадку України, визнаний пенсійний фонд України, дохід якого звільнено від оподаткування в Україні.

4. Термін «дивіденди», що використовується в цій статті, означає дохід від акцій або інших прав, які не є борговими вимогами, що дають право на участь у прибутку, а також інші суми, які підлягають такому ж оподаткуванню, як дохід від акцій, відповідно до законодавства Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток, для цілей її оподаткування.

5. Положення пунктів 1, 2 та 3 не застосовуються, якщо бенефіціарний власник дивідендів, який є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що виплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво, і холдинг, стосовно якого

сплачуються дивіденди, фактично пов'язаний з таким постійним представництвом. У такому випадку застосовуються положення статті 7.

6. Якщо компанія, яка є резидентом Договірної Держави, одержує прибуток або дохід з іншої Договірної Держави, ця інша Держава не може оподатковувати будь-якими податками дивіденди, що виплачуються компанією, – які є дивідендами, що належать особі, яка не є резидентом іншої Договірної Держави, – за винятком випадків, коли холдинг, стосовно якого виплачуються дивіденди, фактично пов'язаний з постійним представництвом, розташованим у цій іншій Державі, а також не може оподатковувати нерозподілений прибуток компанії податком на нерозподілений прибуток компанії, навіть якщо виплачені дивіденди або нерозподілений прибуток повністю або частково складаються з прибутку або доходу, що виникає в цій іншій Державі.

7. Незважаючи на пункт 6, дивіденди, що виплачуються компанією, яка вважається резидентом лише однієї Договірної Держави відповідно до пункту 3 статті 4, можуть оподатковуватися в іншій Договірній Державі, але лише тією мірою, якою дивіденди виплачуються з прибутку, що виникає в цій іншій Договірній Державі. Якщо бенефіціарним власником таких дивідендів є резидент першої згаданої Держави, пункт 2 цієї статті застосовується так, ніби компанія, що виплачує дивіденди, є резидентом лише іншої Держави.

Стаття 11

ПРОЦЕНТИ

1. Проценти, що виникають в Договірній Державі та виплачуються резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Однак, проценти, що виникають у Договірній Державі, можуть також оподатковуватись у цій Державі відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо бенефіціарний власник процентів є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не перевищує:

- (a) 5 відсотків від загальної суми процентів, якщо проценти одержані фінансовою установою, яка не пов'язана з платником та діє повністю незалежно від нього, за умови, що проценти не сплачуються в рамках угоди, що передбачає надання позик «back-to-back loans» або іншої угоди, яка є економічно еквівалентною та має на меті аналогічний до таких позик ефект;
- (b) 10 відсотків від загальної суми процентів у всіх інших випадках.

3. Для цілей цієї статті термін «фінансова установа» означає уповноважену депозитну установу, яка підпадає під вимоги достатності капіталу та регулювання кредитного ризику відповідно до міжнародних стандартів щодо вимог до капіталу регульованого банківського бізнесу, як це викладено в Базельських угодах.

4. Незважаючи на положення пункту 2, проценти, що виникають у Договірній Державі та бенефіціарним власником яких є резидент іншої Договірної Держави, не оподатковуються в першій згаданій Державі, якщо проценти одержуються:

- (a) Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, чи місцевим органом влади (включаючи державний інвестиційний фонд);
- (b) Резервним банком Австралії (Reserve Bank of Australia) або Національним банком України;
- (c) у випадку Австралії, визнаним пенсійним фондом Австралії або резидентом Австралії, який отримує такі проценти від здійснення відповідної діяльності з пенсійного забезпечення; або
- (d) у випадку України, визнаним пенсійним фондом України, дохід якого звільнено від оподаткування в Україні.

5. Незважаючи на положення пункту 4, проценти, зазначені у підпунктах (a), (b), (c) та (d) цього пункту, можуть оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають, за ставкою, що не перевищує 10 відсотків від загальної суми процентів, якщо бенефіціарний власник процентів може прямо чи опосередковано визначити особу однієї або кількох осіб, які приймають рішення, що включають контроль та керівництво діяльністю емітента боргової вимоги.

6. Термін «проценти», що використовується в цій статті, означає дохід від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення та незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і зокрема, дохід від державних цінних паперів і дохід від облігацій чи боргових зобов'язань, а також дохід, який підлягає такому самому режиму оподаткування, як і дохід від позики, відповідно до законодавства Договірної Держави, в якій виникає дохід.

7. Положення пунктів 1 та 2 не застосовуються, якщо бенефіціарний власник процентів, який є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване в ній постійне представництво, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, фактично пов'язана з таким постійним представництвом. У такому випадку застосовуються положення статті 7.

8. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є резидент цієї Держави для цілей його оподаткування. Однак, якщо особа, яка сплачує проценти, незалежно від того, чи є ця особа резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі або за межами обох Договірних Держав постійне представництво, у зв'язку з яким виникла заборгованість, за якою сплачуються проценти, і витрати зі сплати цих процентів несе таке постійне представництво, тоді вважається, що такі проценти виникають у Державі, в якій знаходиться постійне представництво.

9. Якщо з причин особливих відносин між платником та бенефіціарним власником або між ними обома та будь-якою іншою особою сума процентів, що

стосується боргової вимоги, на підставі якої вони сплачуються, перевищує суму, яку можна було б узгодити між платником та бенефіціарним власником за відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються лише до останньої згаданої суми. У такому випадку надмірна частина платежів підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

Стаття 12

РОЯЛТІ

1. Роялті, які виникають у Договірній Державі та сплачуються або зараховуються резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Однак, роялті, які виникають у Договірній Державі, можуть також оподатковуватись у цій Державі відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо бенефіціарний власник роялті є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не перевищує 10 відсотків від загальної суми роялті.

3. Термін «роялті», що використовується в цій статті, означає платежі або нарахування, періодичні чи ні, та незалежно від того, як вони визначені чи обчислені, тією мірою, якою вони здійснюються як компенсація за:

- (a) використання або право користування будь-яким авторським правом, патентом, дизайном чи моделлю, планом, секретною формулою чи процесом, торговою маркою чи іншим подібним майном чи правом;
- (b) надання наукових, технічних, промислових чи комерційних знань чи інформації;
- (c) надання будь-якої допомоги, яка є допоміжною та додатковою до будь-якого такого майна чи права, які зазначені в підпункті (a), або будь-яких таких знань чи інформації, які зазначені в підпункті (b);
- (d) використання або право користування:
 - (i) кінофільмів;
 - (ii) кіноплівок, аудіо- чи відеострічок, дисків або будь-яких інших засобів відтворення чи передачі зображення чи звуку для використання у зв'язку з телебаченням, радіо чи іншим мовленням;
- (e) використання або право користування частиною або всім радіочастотним спектром, як зазначено в ліцензії на радіочастотний спектр Договірної Держави, якщо платіж або нарахування виникає в цій Державі;
- (f) використання або право користування промисловим, комерційним або науковим обладнанням; або
- (g) повне або часткове утримання від використання або надання будь-якого майна чи права, зазначеного в цьому пункті.

4. Положення пунктів 1 та 2 не застосовуються, якщо бенефіціарний власник роялті, який є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване в ній постійне представництво, і право або майно, стосовно якого сплачуються або нараховуються роялті, фактично пов'язане з таким постійним представництвом. У такому випадку застосовуються положення статті 7.

5. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є резидент цієї Держави для цілей його оподаткування. Однак, якщо особа, яка сплачує роялті, незалежно від того, чи є ця особа резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі або за межами обох Договірних Держав постійне представництво, у зв'язку з яким виникло зобов'язання сплачувати роялті, і витрати зі сплати цих роялті несе таке постійне представництво, то вважається, що такі роялті виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво.

6. Якщо з причин особливих відносин між платником і бенефіціарним власником або між ними обома і будь-якою іншою особою сума сплачених або нарахованих роялті, з урахуванням того, за що вони сплачуються або нараховуються, перевищує суму, яка могла б бути узгоджена між платником та бенефіціарним власником за відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються лише до останньої згаданої суми. У такому випадку надмірна частина платежів або нарахувань підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

Стаття 13

ВІДЧУЖЕННЯ МАЙНА

1. Дохід, одержаний резидентом Договірної Держави від відчуження нерухомого майна, яке зазначене у статті 6 і яке знаходиться в іншій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Дохід від відчуження рухомого майна, що є частиною комерційного майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в іншій Договірній Державі, включаючи такий дохід від відчуження такого постійного представництва (окремо або разом з усім підприємством), може оподатковуватись у цій іншій Державі.

3. Дохід, який підприємство Договірної Держави, що експлуатує морські або повітряні судна в міжнародних перевезеннях, одержує від відчуження таких морських або повітряних суден або від рухомого майна, що стосується експлуатації таких морських або повітряних суден, оподатковується тільки в цій Державі.

4. Дохід, одержаний резидентом Договірної Держави від відчуження будь-яких акцій або аналогічних часток участі, таких як частки участі в партнерстві або трасті, може оподатковуватися в іншій Договірній Державі, якщо в будь-який час протягом 365 днів, що передують відчуженню, ці акції або аналогічні частки участі одержали

понад 50 відсотків своєї вартості безпосередньо чи опосередковано від нерухомого майна, яке визначено у статті 6, розташованого в цій іншій Державі.

5. Прибуток капітального характеру від відчуження будь-якого майна, крім того, що зазначене в пунктах 1, 2, 3 та 4, оподатковується тільки в Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно.

6. Якщо фізична особа, яка втратила статус резидента Договірної Держави, вважається згідно з податковим законодавством цієї Держави такою, що відчужила будь-яке майно, і на цій підставі підлягає оподаткуванню в цій Державі, ця фізична особа може обрати, щоб для цілей оподаткування в іншій Договірній Державі до неї ставилися так, ніби вона безпосередньо перед втратою статусу резидента першої згаданої Держави відчужила та знову придбала майно за суму, що дорівнює його ринковій вартості на той момент.

7. Положення цієї статті не впливають на право Договірної Держави оподатковувати відповідно до свого законодавства доходи від відчуження будь-якого майна, одержані особою, яка є резидентом цієї Договірної Держави, в будь-який час протягом року доходу, в якому майно відчужується, або була таким резидентом у будь-який час, що передує цьому року.

Стаття 14

ДОХОДИ ВІД РОБОТИ ЗА НАЙМОМ

1. З урахуванням положень статей 15, 17 та 18, заробітна плата, платня та інші подібні винагороди, що одержуються резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються тільки в цій Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в іншій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, така винагорода, одержана у зв'язку із цим, може оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Незалежно від положень пункту 1, винагорода, що одержується резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, здійснюваною в іншій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо:

- (a) одержувач перебуває в іншій Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 дні у будь-якому дванадцятимісячному періоді, що починається або закінчується у відповідному податковому році; та
- (b) винагорода виплачується роботодавцем або від імені роботодавця, який не є резидентом іншої Держави; та
- (c) витрати зі сплати винагороди не несе постійне представництво, яке роботодавець має в іншій Державі.

3. Незважаючи на попередні положення цієї статті, винагорода, одержувана резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом у якості члена штатного складу морського або повітряного судна, яка здійснюється на борту морського або повітряного судна, що експлуатується в міжнародних перевезеннях, за виключенням роботи на борту морського або повітряного судна, що експлуатується виключно в межах іншої Договірної Держави, підлягає оподаткуванню лише в першій згаданій Державі.

4. Якщо, за винятком застосування цього пункту, додаткова вигода підлягає оподаткуванню в Договірній Державі в руках фізичної особи стосовно роботи за наймом, що здійснюється цією фізичною особою, а також оподатковується в іншій Договірній Державі в руках роботодавця цієї фізичної особи, така додаткова вигода оподатковуватиметься лише в Договірній Державі, яка має виключне або основне право оподаткування відповідно до Конвенції стосовно заробітної плати, оплати праці або іншої подібної винагороди від роботи за наймом, до якої відноситься ця додаткова вигода. Договірна Держава має «основне право оподаткування» тією мірою, якою право оподаткування стосовно заробітної плати, оплати праці або іншої подібної винагороди від відповідної зайнятості надається цій Державі відповідно до цієї Конвенції, а інша Договірна Держава зобов'язана надати звільнення від податку, що стягується стосовно такої винагороди першою згаданою Державою.

Стаття 15

ДИРЕКТОРСЬКІ ГОНОРАРИ

Директорські гонорари та інші аналогічні виплати, які одержуються резидентом Договірної Держави в якості члена ради директорів компанії, яка є резидентом іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

Стаття 16

АРТИСТИ І СПОРТСМЕНИ

1. Незважаючи на положення статті 14, дохід, що одержується резидентом Договірної Держави у якості працівника мистецтв, такого як артист театру, кіно, радіо чи телебачення, або музикант, або у якості спортсмена від особистої діяльності цього резидента як такої, що здійснюється в іншій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Якщо дохід від особистої діяльності, що здійснюється працівником мистецтв або спортсменом у цій своїй якості, нараховується не самому працівнику мистецтв або спортсмену, а іншій особі, цей дохід може, незалежно від положень статті 14, оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність працівника мистецтв або спортсмена.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 та 2, дохід, зазначений у цій статті, звільняється від оподаткування в Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність працівника мистецтв або спортсмена, якщо така діяльність повністю або переважно фінансується за рахунок державних коштів іншої Договірної Держави або її політико-адміністративного підрозділу, чи місцевого органу влади.

Стаття 17

ПЕНСІЇ

1. З урахуванням положень пункту 2 статті 18, пенсії та інші подібні винагороди, що виплачуються резиденту Договірної Держави, оподатковуються тільки в цій Державі.
2. Незважаючи на положення пункту 1, одноразові виплати, що виникають у Договірній Державі та виплачуються резиденту іншої Договірної Держави з визнаного пенсійного фонду, за пенсійною схемою або внаслідок виходу на пенсію, інвалідності, непрацездатності чи смерті, або як компенсація за травми, можуть оподатковуватись у першій згаданій Державі.
3. Будь-які аліменти або інші виплати на утримання, що виникають у Договірній Державі та сплачуються резиденту іншої Договірної Держави, оподатковуються тільки у першій згаданій Державі.
4. Незважаючи на пункти 1 та 2 цієї статті та підпункт (b) пункту 2 статті 18, будь-яка пенсія або інша подібна винагорода, що виникає в Договірній Державі та виплачується резиденту іншої Договірної Держави, звільняється від оподаткування в іншій Договірній Державі тією мірою, якою пенсія або інша подібна винагорода були б звільнені від оподаткування в першій згаданій Державі, якби одержувач був резидентом цієї Держави.

Стаття 18

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА

1. (a) Заробітна плата, оплата праці та інші подібні винагороди, що виплачуються Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, чи місцевим органом влади фізичній особі за послуги, надані цій Державі, підрозділу чи органу влади, підлягають оподаткуванню тільки в цій Державі.

(b) Однак, така заробітна плата, оплата праці та інші подібні винагороди оподатковуються тільки в іншій Договірній Державі, якщо послуги надаються в цій Державі, і фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:
 - (i) є національною особою цієї Держави; або
 - (ii) не стала резидентом цієї Держави виключно з метою надання послуг.
2. (a) Незважаючи на положення пункту 1, пенсії, що виплачуються Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади, або з фондів, створених ними, фізичній особі за послуги,

надані цій Державі або підрозділу чи органу влади, оподатковуються тільки в цій Державі.

- (b) Однак такі пенсії оподатковуються тільки в іншій Договірній Державі, якщо фізична особа є резидентом та національною особою цієї Держави.

3. Положення статей 14, 15, 16 та 17 застосовуються до заробітної плати, оплати праці та інших подібних винагород, а також до пенсій, що виплачуються стосовно послуг, наданих у зв'язку з підприємницькою діяльністю, що здійснюється Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, чи місцевим органом влади.

Стаття 19

СТУДЕНТИ

Платежі, одержувані студентом або стажером, який є або був безпосередньо до приїзду в Договірну Державу резидентом іншої Договірної Держави і який тимчасово перебуває в першій згаданій Державі виключно з метою навчання або професійної підготовки, призначені для утримання, навчання або професійної підготовки цієї особи, не оподатковуються в цій Державі за умови, що джерела цих платежів знаходяться за межами цієї Держави.

Стаття 20

ІНШІ ДОХОДИ

1. Види доходів резидента Договірної Держави, незалежно від джерела їхнього виникнення, про які не йдеться в попередніх статтях цієї Конвенції, оподатковуються тільки в цій Державі.

2. Положення пункту 1 не застосовуються до доходів, інших ніж доходи від нерухомого майна, визначеного у пункті 2 статті 6, що одержуються резидентом Договірної Держави, який здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво, і право або майно, у зв'язку з яким виплачується дохід, фактично пов'язане з таким постійним представництвом. У такому випадку застосовуються положення статті 7.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 та 2, види доходу резидента Договірної Держави, про які не йдеться в попередніх статтях цієї Конвенції та які виникають в іншій Договірній Державі, можуть також оподатковуватись у цій іншій Державі.

РОЗДІЛ IV

УСУНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ

Стаття 21

УСУНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ

1. В Австралії подвійне оподаткування усувається таким чином:

З урахуванням положень законодавства Австралії стосовно вирахування з Австралійського податку податку, сплаченого в країні за межами Австралії (що не впливає на загальний принцип цієї статті), Український податок, сплачений відповідно до законодавства України та цієї Конвенції (за винятком випадків, коли положення цієї Конвенції дозволяють оподаткування України виключно тому, що дохід також є доходом, отриманим резидентом України) стосовно доходу, отриманого резидентом Австралії, буде дозволений до вирахування з Австралійського податку, що сплачується стосовно цього доходу.

2. В Україні подвійне оподаткування усувається таким чином:

- (a) Якщо резидент України отримує дохід, який відповідно до положень цієї Конвенції може оподатковуватися в Австралії, Україна дозволить як вирахування з Українського податку на дохід цього резидента суми, що дорівнює податку на прибуток, сплаченому в Австралії. Однак таке вирахування в будь-якому випадку не повинно перевищувати ту частину податку на прибуток, розраховану до надання вирахування, яка стосується доходу, що може оподатковуватися в Австралії.
- (b) Якщо відповідно до будь-якого положення Конвенції дохід, отриманий резидентом України, звільняється від оподаткування в Україні, Україна, тим не менш, може при розрахунку суми податку на решту доходу такого резидента враховувати звільнений від оподаткування дохід.

РОЗДІЛ V

СПЕЦІАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 22

ПРОЦЕДУРА ВЗАЄМНОГО УЗГОДЖЕННЯ

1. Якщо особа вважає, що дії однієї або обох Договірних Держав призводять або призведуть до оподаткування цієї особи, що не відповідає положенням цієї Конвенції, ця особа може, незалежно від засобів правового захисту, передбачених національним законодавством цих Держав, подати справу до компетентного органу будь-якої з Договірних Держав. Справа має бути подана протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дію, яка призводить до оподаткування невідповідно до положень Конвенції.

2. Компетентний орган намагатиметься, якщо вважатиме заперечення обґрунтованим і якщо сам не в змозі дійти задовільного рішення, вирішити справу за взаємною згодою з компетентним органом іншої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає Конвенції. Будь-яка досягнута домовленість повинна виконуватись незалежно від будь-яких часових обмежень, передбачених у внутрішньому законодавстві Договірних Держав.

3. Компетентні органи Договірних Держав намагатимуться вирішити за взаємною згодою будь-які труднощі або сумніви, що виникають щодо тлумачення або застосування Конвенції. Вони також можуть проводити спільні консультації для усунення подвійного оподаткування у випадках, не передбачених цією Конвенцією.

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть безпосередньо спілкуватися один з одним з метою досягнення згоди у розумінні попередніх пунктів.

5. Для цілей пункту 3 статті XXII (Консультації) Генеральної угоди про торгівлю послугами Договірні Держави погоджуються, що незважаючи на цей пункт, будь-який спір між ними щодо того, чи підпадає той чи інший захід у сферу дії цієї Конвенції, може бути переданий на розгляд Ради з торгівлі послугами, як передбачено цим пунктом, лише за згодою обох Договірних Держав. Будь-які сумніви щодо тлумачення цього пункту вирішуються відповідно до пункту 3 цієї статті або, за відсутності згоди згідно з цією процедурою, відповідно до будь-якої іншої процедури, узгодженої обома Договірними Державами.

Стаття 23

ОБМІН ІНФОРМАЦІЄЮ

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються такою інформацією, яка є очікувано значимою для виконання положень цієї Конвенції або для адміністрування чи забезпечення виконання внутрішнього законодавства стосовно податків будь-якого виду та визначення, які стягуються від імені Договірних Держав або їхніх політико-адміністративних підрозділів, або місцевих органів влади тією мірою, якою оподаткування згідно з таким законодавством не суперечить цій Конвенції. Обмін інформацією не обмежується статтями 1 та 2.

2. Будь-яка інформація, одержана Договірною Державою відповідно до пункту 1, вважається конфіденційною так само, як і інформація, одержана відповідно до внутрішнього законодавства цієї Держави, і розкривається тільки особам або органам влади (у тому числі судам і адміністративним органам), які займаються нарахуванням або збором, примусовим стягненням податків, зазначених у пункті 1, або судовим розслідуванням, розглядом апеляцій стосовно таких податків, або наглядом за вищенаведеним. Такі особи або органи використовують інформацію тільки з цією метою. Вони можуть розкривати інформацію під час відкритого судового засідання або в тексті судових рішень. Незважаючи на вищезазначене, інформація, отримана Договірною Державою, може використовуватися для інших цілей, якщо така інформація може використовуватися для таких інших цілей відповідно до законодавства обох Держав, і компетентний орган Держави, що надає інформацію, дозволяє таке використання.

3. У жодному разі положення пунктів 1 і 2 не повинні тлумачитися як такі, що покладають на Договірну Державу зобов'язання:

- (a) здійснювати адміністративні заходи, що суперечать законам і адміністративній практиці цієї або іншої Договірної Держави;
- (b) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в межах звичайного процесу адміністрування в одній або іншій Договірній Державі;
- (c) надавати інформацію, яка розкриватиме будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої суперечило б інтересам державної політики (*ordre public*).

4. Якщо інформація запитується Договірною Державою відповідно до цієї статті, інша Договірна Держава для отримання інформації, стосовно якої здійснено запит, застосовує всі свої заходи зі збору інформації, навіть якщо ця інша Договірна Держава може не потребувати такої інформації для своїх власних податкових цілей. На зобов'язання, викладене у попередньому реченні, поширюються обмеження, зазначені у пункті 3, але у жодному разі такі обмеження не повинні тлумачитися як такі, що дозволяють Договірній Державі відмовити у наданні інформації виключно на підставі того, що вона не має національного інтересу щодо такої інформації.

5. У жодному разі положення пункту 3 не повинні тлумачитися як такі, що дозволяють Договірній Державі відмовляти у наданні інформації виключно на підставі того, що інформація належить банку, іншій фінансовій установі, номінальному власнику або особі, що діє як агент або фідучіар, або тому, що вона стосується майнових часток в особі.

Стаття 24

ДОПОМОГА У СТЯГНЕННІ ПОДАТКІВ

1. Договірні Держави надаватимуть одна одній допомогу у стягненні податкових вимог. Ця допомога не обмежується статтями 1 і 2. Компетентні органи Договірних Держав можуть за взаємною згодою визначити порядок застосування цієї статті.

2. Термін «податкова вимога», що використовується в цій статті, означає суму, що підлягає сплаті стосовно податків будь-якого виду та визначення, що стягуються від імені Договірних Держав, а у випадку України - від імені її політико-адміністративних підрозділів або місцевих органів влади, тією мірою, якою таке оподаткування не суперечить цій Конвенції або будь-якому іншому документу, сторонами якого є Договірні Держави, включаючи відсотки, адміністративні штрафи та витрати на стягнення або на забезпечення сплати податків, що стосуються такої суми.

3. Якщо податкова вимога Договірної Держави підлягає виконанню згідно із законодавством цієї Держави та заборгованість має особа, яка на той час не може за законодавством цієї Держави перешкоджати її стягненню, така податкова вимога за

запитом компетентного органу цієї Держави приймається компетентним органом іншої Договірної Держави для цілей забезпечення сплати податків. Така податкова вимога стягується цією іншою Державою відповідно до положень її законодавства, які стосуються примусового стягнення та справляння її власних податків, так, ніби ця податкова вимога є податковою вимогою цієї іншої Держави.

4. Якщо податкова вимога Договірної Держави є вимогою, щодо якої ця Держава для забезпечення її стягнення може згідно зі своїм законодавством вжити заходи щодо забезпечення сплати податків, така податкова вимога приймається компетентним органом іншої Договірної Держави за запитом компетентного органу першої згаданої Держави для здійснення заходів щодо забезпечення сплати податків. Ця інша Держава вживає заходи щодо забезпечення сплати податків стосовно такої податкової вимоги відповідно до положень свого законодавства так, ніби ця податкова вимога є податковою вимогою цієї іншої Держави, навіть якщо на момент, коли такі заходи здійснюються, податкова вимога не підлягає примусовому стягненню у першій згаданій Державі, або боржником за нею є особа, яка має право запобігти її стягненню.

5. Незважаючи на положення пунктів 3 та 4, на податкову вимогу, прийняту Договірною Державою для цілей пунктів 3 або 4, в цій Державі не поширюються часові обмеження, їй не надається пріоритет, що може застосовуватися до податкової вимоги відповідно до законодавства цієї Держави, зважаючи на її природу як таку. Також податковій вимозі, прийнятій Договірною Державою для цілей пунктів 3 або 4, не може надаватися в цій Державі ніякий пріоритет, який застосовується до такої податкової вимоги відповідно до законодавства іншої Договірної Держави.

6. Факт наявності, чинності або сума податкової вимоги Договірної Держави не є предметом розгляду в судах або адміністративних органах іншої Договірної Держави.

7. Якщо, у будь-який момент після здійснення запиту Договірною Державою згідно з пунктами 3 або 4 та до того, як інша Договірна Держава стягнула та переказала відповідну суму податкової вимоги першій згаданій Державі, вказана податкова вимога перестає бути:

- (а) у разі здійснення запиту відповідно до пункту 3, податковою вимогою першої згаданої Держави, яка підлягає примусовому стягненню згідно із законодавством цієї Держави, та боржником за якою є особа, яка в цей момент не може відповідно до законодавства цієї Держави запобігти її стягненню; або
- (б) у разі здійснення запиту відповідно до пункту 4, податковою вимогою першої згаданої Держави, щодо якої ця Держава для забезпечення її стягнення може відповідно до свого законодавства вжити заходи щодо забезпечення сплати податків,

компетентний орган першої згаданої Держави негайно повідомляє компетентний орган іншої Держави про такий факт, і на розсуд іншої Держави перша згадана Держава призупиняє або відкликає свій запит.

8. У жодному випадку положення цієї статті не повинні тлумачитись як такі, що покладають на Договірну Державу зобов'язання:

- (a) здійснювати адміністративні заходи, що суперечать законам і адміністративній практиці цієї або іншої Договірної Держави;
- (b) здійснювати заходи, які суперечили б публічному порядку (*ordre public*);
- (c) надавати допомогу, якщо інша Договірна Держава не вжила всіх прийнятних та передбачених її законодавством або адміністративною практикою заходів стягнення або збереження, залежно від обставин;
- (d) надавати допомогу в тих випадках, коли адміністративний тягар для цієї Держави явно непропорційний вигоді, яку має отримати інша Договірна Держава;
- (e) надавати допомогу, якщо ця Держава вважає, що податки, щодо яких запитується допомога, стягуються всупереч загальноприйнятим принципам оподаткування.

Стаття 25

ЧЛЕНИ ДИПЛОМАТИЧНИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ І КОНСУЛЬСЬКИХ УСТАНОВ
Ніщо в цій Конвенції не впливає на податкові привілеї членів дипломатичних представництв або консульських установ, передбачені загальними нормами міжнародного права або положеннями спеціальних угод.

Стаття 26

ПРАВО НА ОТРИМАННЯ ВИГОД

1. Незважаючи на інші положення цієї Конвенції, вигода згідно з цією Конвенцією не надається щодо виду доходу, якщо є достатні підстави зробити висновок, враховуючи всі відповідні факти та обставини, що отримання цієї вигоди було однією з головних цілей будь-якої домовленості або операції, яка безпосередньо чи опосередковано призвела до цієї вигоди, якщо не буде встановлено, що надання цієї вигоди за цих обставин відповідатиме об'єкту та меті відповідних положень цієї Конвенції.

2. Якщо особі відмовлено у наданні вигоди за цією Конвенцією відповідно до пункту 1, компетентний орган Договірної Держави, який в іншому випадку надав би цю вигоду, тим не менш вважатиме цю особу такою, що має право на цю вигоду або на інші вигоди стосовно конкретного виду доходу, якщо такий компетентний орган, на запит цієї особи та після розгляду відповідних фактів та обставин, визначить, що такі вигоди були б надані цій особі за відсутності операції або домовленості, зазначеної в пункті 1. Компетентний орган Договірної Держави, до якого було подано запит, проконсультується з компетентним органом іншої Держави, перш ніж відхилити запит, поданий відповідно до цього пункту резидентом цієї іншої Держави.

3. Якщо вид доходу, отриманий фізичною особою, звільняється від оподаткування в Договірній Державі лише на підставі статусу цієї фізичної особи як тимчасового

резидента згідно з чинним законодавством цієї Держави, жодне звільнення від оподаткування не надається згідно з цією Конвенцією в іншій Договірній Державі стосовно цього виду доходу.

4. Ніщо в цій Конвенції не перешкоджає застосуванню будь-якого положення законодавства Договірної Держави, яке спрямоване на запобігання ухиленню або уникненню від сплати податків.

РОЗДІЛ VI

ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 27

НАБРАННЯ ЧИННОСТІ

1. Договірні Держави письмово повідомлять одна одну дипломатичними каналами про виконання своїх внутрішньодержавних процедур, необхідних для набрання чинності цією Конвенцією.

2. Ця Конвенція набирає чинності з дати останнього повідомлення, і після цього Конвенція застосовується:

(a) у випадку Австралії:

- (i) стосовно податку, що утримується у джерела з доходу нерезидента, щодо доходу, отриманого 1 січня або після 1 січня року, наступного за днем набрання чинності Конвенцією;
- (ii) стосовно податку на додаткові пільги, щодо додаткових пільг, наданих 1 квітня або після 1 квітня року, наступного за днем набрання чинності цією Конвенцією;
- (iii) стосовно інших Австралійських податків, щодо доходу будь-якого року, що починається 1 липня або після 1 липня року, наступного за днем набрання чинності Конвенцією;

(b) у випадку України:

- (i) стосовно податків, що утримуються у джерела, з першого січня або після першого січня року, наступного за роком набрання чинності Конвенцією; та
- (ii) стосовно інших податків за податковий рік, що починається першого січня або після першого січня року, наступного за роком набрання чинності Конвенцією.

Стаття 28

ПРИПИНЕННЯ ДІЇ

Ця Конвенція залишається чинною до її припинення будь-якою з Договірних Держав. Кожна Договірна Держава може припинити дію Конвенції через дипломатичні канали, надіславши письмове повідомлення про припинення дії принаймні за шість місяців до закінчення будь-якого календарного року, що починається після закінчення п'яти років з дати набрання нею чинності, і в такому разі Конвенція припиняє дію:

(a) у випадку Австралії:

- (i) стосовно податку, що утримується у джерела з доходу, отриманого нерезидентом, щодо доходу, отриманого 1 січня або після 1 січня, наступного за днем подання повідомлення про припинення дії;
- (ii) стосовно податку на додаткові пільги, щодо додаткових пільг, наданих 1 квітня або після 1 квітня, наступного за днем подання повідомлення про припинення дії;
- (iii) стосовно інших Австралійських податків, стосовно доходу будь-якого року, що починається 1 липня або після 1 липня, наступного за днем подання повідомлення про припинення дії;

(b) у випадку України:

- (i) стосовно податків, що утримуються у джерела, першого січня або після першого січня року, наступного за роком, у якому подане повідомлення; та
- (ii) стосовно інших податків за податковий рік, що починається першого січня або після першого січня року, наступного за роком, у якому надано повідомлення.

НА ПОСВІДЧЕННЯ ЧОГО ті, що нижче підписалися, належним чином на те уповноважені, підписали цю Конвенцію.

ВЧИНЕНО в м. Вашингтон 16 жовтня 2025 року в двох примірниках кожний українською та англійською мовами, причому всі тексти є рівноавтентичними. У разі будь-яких розбіжностей між положеннями цієї Конвенції або у їхньому тлумаченні чи застосуванні переважну силу матиме текст англійською мовою.

За Уряд України

За Уряд Австралії

**ПРОТОКОЛ ДО КОНВЕНЦІЇ МІЖ УРЯДОМ УКРАЇНИ ТА УРЯДОМ
АВСТРАЛІЇ ПРО УСУНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ СТОСОВНО
ПОДАТКІВ НА ДОХОДИ ТА ЗАПОБІГАННЯ ПОДАТКОВИМ УХИЛЕННЯМ І
УНИКНЕННЯМ**

Уряд України та Уряд Австралії на додаток до Конвенції між Урядом України та Урядом Австралії про усунення подвійного оподаткування стосовно податків на доходи та запобігання податковим ухиленням і уникненням домовилися про такі положення, які є невід'ємною частиною Конвенції:

1. Стосовно загального застосування Конвенції:

У випадку Австралії ніщо в цій Конвенції не перешкоджає застосуванню Частини IVA Закону *Income Tax Assessment Act 1936* або розділу 67 Закону *Fringe Benefits Tax Assessment Act 1986*.

2. Стосовно загального посилання на Конвенцію:

Термін «доходи» має широке значення та включає прибутки та виграші.

3. Стосовно підпунктів (b) та (c) пункту 4 статті 5:

- (a) Зрозуміло, що фактори розміру, кількості або вартості обладнання, або роль обладнання в діяльності, що приносить дохід, є важливими для визначення того, чи є обладнання суттєвим, на основі фактів та обставин кожного конкретного випадку.
- (b) Зрозуміло, що термін «значне обладнання» може включати:
 - (i) промислове землерийне обладнання або будівельне обладнання, що використовується в будівництві доріг, дамб або електростанцій;
 - (ii) виробниче або переробне обладнання, що використовується на заводі; та
 - (iii) нафтові або бурові установки, платформи та інші споруди, що використовуються в нафтовій або гірничодобувній промисловості.

4. Стосовно статті 9:

Зрозуміло, що посилання на умови, «створені або встановлені» між підприємствами, слід тлумачити широко та включати будь-які умови, що діють між цими підприємствами.

5. Стосовно підпункту (a) пункту 3 статті 10 та підпункту (a) пункту 3 статті 11:

Зрозуміло, що термін «державний інвестиційний фонд» означає суб'єкт господарювання, який відповідає таким умовам:

- (а) суб'єкт господарювання є таким, що:
 - (і) повністю належить Договірній Державі або її політико-адміністративному підрозділу, або місцевому органу влади; та
 - (ii) фінансується виключно за рахунок державних коштів; та
- (b) усі доходи від інвестицій суб'єкта господарювання є державними коштами; та
- (c) суб'єкт господарювання не є:
 - (і) партнерством; або
 - (ii) суб'єктом господарювання, основна діяльність якого полягає в одному або обох з наступних видів діяльності:
 - (A) виробництво або торгівля нефінансовими товарами;
 - (B) надання послуг, які не є фінансовими послугами; або
 - (iii) суб'єктом господарювання, який:
 - (A) торгує фінансовими активами та зобов'язаннями; або
 - (B) здійснює комерційну діяльність на фінансових ринках; або
 - (C) має основну діяльність, яка включає надання послуг фінансового посередництва, допоміжних фінансових послуг або послуг фінансових установ з капіталом.

6. Стосовно підпункту (f) пункту 3 статті 12:

Термін «роялті» при використанні у статті 12 не включає платежі або кредити, здійснені як компенсація за використання будь-якого обладнання, що використовується для перевезення товарів або виробів, якщо таке використання безпосередньо пов'язане або є допоміжним стосовно експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях. У таких випадках застосовуються положення статті 8.

7. Стосовно підпункту (g) пункту 3 статті 12:

Зрозуміло, що термін «утримання від використання або надання будь-якого майна чи права» застосовується до випадків, коли власник будь-якого майна чи права отримує плату або кредит як винагороду за невикористання або ненадання іншій особі такого майна чи права.

8. Стосовно пунктів 2 та 3 статті 13:

Зрозуміло, що термін «рухоме майно» означає майно, яке не є нерухомим майном.

9. Стосовно пункту 2 статті 17:

Зрозуміло, що «схема пенсійних виплат» означає домовленість, у якій особа бере участь з метою забезпечення пенсійних виплат. Також розуміється, що у випадку одноразових виплат, що виникають в Австралії:

(a) схема пенсійних виплат включає:

- (i) «рахунок пенсійних ощадних вкладень» («retirement savings account»), як визначено в Законі *Retirement Savings Accounts Act 1997*;
- (ii) «відповідний поліс страхування життя для пенсійного забезпечення» («complying superannuation life insurance policy»), як визначено в Законі *Income Tax Assessment Act 1997*; та
- (iii) «поліс страхування життя, звільнений від оподаткування» («exempt life insurance policy»), як визначено в Законі *Income Tax Assessment Act 1997*, окрім поліса, зазначеного в підпунктах (e) (i) або (iii) підрозділу 320 246(1) цього Закону; та

(b) виплата Комісаром з питань оподаткування згідно із Законом *Superannuation (Unclaimed Money and Lost Members) Act 1999* розглядається як одноразова виплата, виплачена відповідно до схеми пенсійних виплат.

10. Стосовно пункту 4 статті 26:

Зрозуміло, що посилення на «будь-яке положення законодавства Договірної Держави, яке спрямоване на запобігання ухиленню або уникненню від сплати податків», включає:

- (a) у випадку Австралії: частину IVA Закону *Income Tax Assessment Act 1936* або розділ 67 Закону *Fringe Benefits Tax Assessment Act 1986*;
- (b) заходи, спрямовані на вирішення проблеми тонкої капіталізації та вирахування дивідендів;

- (с) заходи, спрямовані на вирішення проблеми трансфертного ціноутворення;
- (d) правила щодо контрольованих іноземних компаній та трастів, яким передано майно чи послуги; та
- (е) заходи, спрямовані на забезпечення ефективного стягнення та відшкодування податків, включаючи заходи збереження.

НА ПОСВІДЧЕННЯ ЧОГО ті, що нижче підписалися, належним чином на те уповноважені, підписали цей Протокол.

Вчинено в м. Вашингтон 16 жовтня 2025 року в двох примірниках, кожний українською та англійською мовами, причому всі тексти є рівноавтентичними. У разі будь-яких розбіжностей між положеннями цього Протоколу або у їхньому тлумаченні чи застосуванні переважну силу матиме текст англійською мовою.

За Уряд України

За Уряд Австралії